

F. t. l. vedr. kommuneplanlægning.

væsen vil andrage ca. 20.000 kr. årligt. Dette beløb vil ikke kunne afholdes inden for statens brandinspektions nuværende bevillinger.

Foruden lov af 15. maj 1868 om brandvæsenet i København foreslås tillige ophævet lov nr. 153 af 30. november 1874 om erstatning for den ved brandvæsenets sluknings- og redningsforanstaltninger bevirkede skade, jfr. lovforslagets § 16. Sidstnævnte lov svarer indholdsmæssigt til brandlovens § 21.

Til nr. 2.

Efter § 20, stk. 4, i brandloven har den, der har deltaget i rednings- og slukningsarbejdet eller har stillet redskaber eller transportmidler til rådighed for dette, kun ret til erstatning af kommunen for tabt arbejdsfortjeneste og for afsavn af materiel for den tid, bistanden har været ud over 24 timer. De fleste kommuner yder dog godtgørelse, uanset at der ikke er medgået 24 timer.

Ifølge den københavnske brandlovs § 32 er brandvæsenet erstatningspligtigt i tilsvarende tilfælde, uden at der gælder nogen grænse for den medgæede tid.

Da den københavnske regel findes mest stemmende med billighed, foreslås begrænsningen i kommunens erstatningspligt ophævet.

Til nr. 5 og 11.

Der er ret betydelige forskelle i tilrettelæggelsen af skorstensfejrvæsenet i og uden for København. Således bestemmer brandlovens § 33, at skorstensfejrmesteren en gang om året personlig eller ved en godkendt stedfortræder skal foretage et brandsyn, der er forskelligt fra den egentlige skorstensrensning, medens en tilsvarende ordning ikke kendes i København.

Endvidere har den fyringstekniske udvikling gjort det tvivlsomt, om bestemmelserne i brandlovens § 31, stk. 1, om hyppigheden af skorstensrensning er hensigtsmæssige for alle typer skorstene og fyringsanlæg.

Det er efter justitsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt at foretage en nærmere gennemgang af de nævnte regler om skorstensfejernes forpligtelser, men dette har af tidsmæssige grunde ikke været muligt inden udarbejdelsen af nærværende forslag.

Nr. 5 og 11 tilsigter derfor dels at muliggøre opretholdelsen af de gældende regler i København, indtil en sådan undersøgelse kan foretages, dels at åbne adgang til en administrativ regulering af disse teknisk betonedede forhold.

Til nr. 9 og 12.

I en del kommuner opkræves vederlag for skor-

stensfejning og brandsyn af kommunen sammen med ejendomsskatterne. Da der er rejst tvivl om, hvorvidt en sådan ordning kræver udtrykkelig lov-hjemmel, foreslås denne tilvejebragt. Det vil være den enkelte kommunalbestyrelse, der skal afgøre, om ordningen skal indføres i kommunen.

Til nr. 10.

I København kan skorstensfejrmestrene forlange sig afskediget med 3 måneders varsel, medens det tilsvarende varsel udenfor København er 6 måneder. Under hensyn til at et varsel på 6 måneder for opsigelse fra skorstensfejrmestrenes side forekommer meget langt på baggrund af de tilsvarende frister i tjenestemandsløven og funktionærloven på henholdsvis 3 måneder og 1 måned, foreslås varslet fastsat til 3 måneder for hele landet.

Til nr. 13.

Brandlovens område udvides hermed til at omfatte hele København. Den københavnske brandlov omfatter ikke Nyholm (Holmen), men denne særordning foreslås ophævet, hvilket forsvarsministeriet har tiltrådt.

Til § 15.

Ved nærværende lovforslags § 1, nr. 2 og 4, foreslås indsat nye bestemmelser i by- og landzonenloven (§§ 2 b og 18 a), hvorefter der som led i regionplanlægningen kan overføres arealer fra byzone eller sommerhusområde til landzone og i den anledning under visse betingelser tilkendes ejerne af de pågældende arealer en erstatning af regionplanmyndigheden, d.v.s. amtsrådet eller hovedstadsrådet. Det findes rimeligt, at den andel af frigørelses- og afståelsesafgifterne, der i henhold til frigørelsesafgiftslovens § 17, stk. 1, tilfalder amtskommunen henholdsvis hovedstadsrådet, kan anvendes også til udredelse af sådanne erstatninger.

Til § 16.

Ad stk. 4: Efter frigørelsesafgiftslovens § 19 A kan byplannævnet, der er nedsat med hjemmel i byplanlovens § 4, træffe afgørelse om, at by- og landzonenloven ikke finder anvendelse på et areal, der ved zonenlovens ikrafttræden kom i landzone, når vedkommende offentlige myndighed før den 1. januar 1970 har disponeret arealet til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse. Nævnet har behandlet et stort antal sager herom, men på grund af betingelserne for at kunne opnå den nævnte fritagelse, må det påregnes, at der i løbet af få år